ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ [ΤΟΥ RENÉ MAIZEROY]

ΣΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ...

... Ὁ Τζέϊμς Ροῦπερ Λέϊγκτον τανίστηκε, χασμούρηκε, ἄναψε ἕνα σιγαρέττο καὶ τὸ πέταξε μὲ τὴν τρίτη ρουφηξιά. Μόλις εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ μπάνιο του. Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό λυγερό, ἐλαφρὸ καὶ δροσερό. Τὸ χρῶμα του εἶταν ζωηρό, τὸ βλέμμα του ἀστραφτερό, τὰ ρουθούνια καὶ τὰ χείλη του κόκκινα. Ἄρχισε νὰ σφυρίζει κάποιο εὔθυμο τραγουδάκι, νὰ χτυπᾷ τὰ χέρια του καί, καθὼς κοιτάχτηκε μέσ' στὸν καθρέφτη, ἔσκασε στὰ γέλια.

Ἕνα ἀρχιγκαρσόνι μπῆκε μέσα στὸ μικρὸ σαλόνι, ἄφησε προσεχτικὰ σ' ἕνα στρογγυλὸ τραπεζάκι τὸ δίσκο μὲ τὸ πρόγευμα καὶ ἀπεσύρθη.

Τὸ λεπτὸ ἄρωμα τοῦ τσαγιοῦ ἐπλημμύρισε τὴ θερμὴ ἀτμοσφαίρα τοῦ δωματίου, ἀναμεμιγμένο μὲ τὴ διαπεραστικὴ μυρωδιὰ τοῦ μελιοῦ καὶ τοῦ λεμονιοῦ.

Ὁ ἥλιος περνοῦσε ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ πλημμύριζε χάμω τὸν τάπητα.

Ὁ θόρυβος τῆς ζωῆς καὶ τῆς κινήσεως ἔφτανε ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴ λεωφόρο σὰν ἀπὸ τὸ βάθος μιᾶς ἀβύσσου.

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος ἁπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ μὲ ἠρεμία καὶ κάποια εὐχαρίστησι ἄρχισε νὰ συλλογίζεται τὸ ὀδυνηρὸ μάθημα, ποὺ ὕστερα ἀπὸ μιὰ σκηνὴ θυμοῦ καὶ πείσματος, εἶχε δώσει χθὲς στὴ γυναῖκα του, κατόπιν τῆς ὁποίας ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι του κ' ἐγκατεστάθη προσωρινῶς στὸ ξενοδοχεῖο.

Εἶνε ἀλήθεια πὼς εἶταν ζηλιάρης, πολὺ ζηλιάρης κ' ἡ ζήλια του εἶχε προκαλέσει τὴ σκηνὴ αὐτή. Ὡστόσο εἶταν εὐχαριστημένος, γιατὶ στὸ βάθος εἶξερε πὼς ἡ γυναῖκα του τὸν ἀγαποῦσε μὲ πάθος.

Ἐνῷ γέμιζε τὸ φλυντζάνι του μὲ τσάϊ, ἀκούστηκε τὸ τηλέφωνο.

Ὁ Τζέϊμς πῆρε στὰ χέρια του τὸ ἀκουστικὸ καὶ ἄκουσε, ἐνῷ τὰ μάτια του πετοῦσαν ἀστραπὲς καὶ τὰ μάγουλά του εἶχαν κοκκινήσει:

— Ἐμπρός! Ἐμπρός! Ἐσὺ 'σαι, Τζέϊμς; τὸν ρωτοῦσε ἡ γυναῖκα του μὲ μιὰ φωνὴ τόσο ἐξασθενημένη, τόσο λυπημένη, ποὺ μόλις ἀκουγόταν.

— Πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ; ἀπάντησε ἐκεῖνος εἰρωνικά.

— Μιὰ νύχτα λοιπὸν σοῦ ἔφθασε γιὰ νὰ ξεχάσῃς τὸν ἦχο τῆς φωνῆς μου;

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸ τηλέφωνο δὲ διαβιβάζει καλὴ τὴ φωνή σας.

— Κοιμήθηκες καλὰ μόνος σου;

— Ὑπέροχα, σᾶς εὐχαριστῶ.

— Τί νὰ σοῦ πῶ; Ὅσο γιὰ μένα, δὲν κοιμήθηκα καθόλου.

— Μπᾶ;

Προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται, ἀδιάφορος, στὶς ἐρωτήσεις της καὶ στοὺς ὑπαινιγμούς της, νὰ τῆς ἀπαντᾷ σὰν σὲ μιὰ ξένη ποὺ τοῦ χαλοῦσε τὴν ἡσυχία· φανταζότανε τὸ χαρτωμένο προσωπάκι της τσακισμένο καὶ χλωμό, τὰ μάτια της κομμένα μὲ μιὰ γραμμὴ ἀπὸ κάτω μέλανή, τὰ χείλη της σασμένα ἀπὸ τὴν ἔξαψη, τὰ χέρια της νὰ τρέμουν, τὸ ὕφος της καταβεβλημένο καὶ τὰ μπράτσα της γυμνά. Ἐθριάμβευε κ' εἶταν γεμάτος ἀγαλλίαση γι' αὐτό.

Τὸ τηλέφωνο τοῦ τὸ ἀποδείκνυε ἄλλωστε. Ἡ γυναῖκα εἶχε τὴν ἀπρονοησία νὰ τοῦ πῇ πὼς δὲν κοιμήθηκε διόλου τὴν περασμένη νύχτα. Καὶ πὼς ἀλλοιῶς ἡ συμφιλιώσις θὰ εἶταν πιὸ γλυκειὰ καὶ πιὸ περιπαθής.

— Δὲ λυπᾶσαι, κακέ, δὲ ντρέπεσαι ποὺ μὲ κάνεις νὰ ὑποφέρω τόσο; ἐξακολούθησε ἡ Ἔλλεν.

— Ποιὸς φταίει; ἀπάντησ' ἐκεῖνος.

— Θὰ ἔπρεπε νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι σας.

— Θὰ σᾶς παρηγοροῦσαν καλλίτερα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου.

— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ἀστειεύσαι ἔτσι!

— Μπορεῖτε νὰ ἐκλέξετε μεταξὺ τῶν φίλων σας.

— Τζέϊμς, θὰ μετανοήσεις γι' αὐτὰ τὰ ἄδικα καὶ πρόστυχα λόγια σου.

— Πιστεύετε;

— Συγχώρησέ με... Δὲν ἔχω πιὰ δύναμη... Τὸ κεφάλι μου εἶνε ἄδειο... Ἡ καρδιὰ φουσκώνει καὶ πάει νὰ τσακιστεῖ ὅταν μοῦ μιλᾶς ἔτσι σκληρά, σὰ δήμιος.... Σοῦ τ' ὁρκίζομαι στὴν δυστυχισμένη καὶ μεγάλη μας ἀγάπη, ὅτι ἔψαξα μέσα στὴν ψυχή μου, στὴ συνείδησή μου, σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ παρουσιαστῶ μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ δὲ βρῆκα νὰ εἶμαι διόλου ἔνοχος... Συγγνώμην... θὰ κάνω ὅτι σοῦ ὀρέσει... Θὰ φύγουμε μαζὶ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, θὰ πᾶμε νὰ ζήσουμε ὅπου θὰ διατάξεις. Σὲ λατρεύω, Τζέϊμς, σὲ λατρεύω... Κάνε με νὰ πιστέψω ὅτι τελείωσε ὁ φριχτὸς αὐτὸς ἐφιάλτης καὶ πές μου ὅτι θὰ ξαναγυρίσῃς στὴν ἀγκαλιά μου ἀμέσως... Τζέϊμς, σοῦ τείνω τὰ χέρια μου, σοῦ τείνω τὸ στόμα μου, σοῦ τείνω τὴν καρδιά μου...

Ἐπηκολούθησε μιὰ στιγμὴ ἀγωνίας καὶ ἀπογνώσεως.

— Τζέϊμς ἐπανέλαβε ἐκείνη, ταραγμένη, ἀσθμαίνουσα, Τζέϊμς, θὰ τρελλαθῶ... Γιατὶ δὲ μοῦ ἀπαντᾶς;

Ἐκεῖνος ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ παίζοντας τὴν κωμωδία του ὅσο μποροῦσε καλλίτερα καὶ τῆς ἀπάντησε τονίζοντας μιὰ μιὰ τὶς συλλαβές:

— Δεν ἔχω ν' ἀλλάξω οὔτε κατὰ γράμμα τὶς ἀποφάσεις μου.

— Εἶνε ἡ τελευταία σου λέξις, Τζέϊμς, ἡ τελευταία σου λέξις;

Λυγμοὶ ἐξέσκιζαν τὸ λαιμὸ τῆς ἀπελπισμένης Ἔλλεν.

Δὲ θὰ τὴν εὐσπλαχνιζότανε, δὲ θὰ ἐτελείωνε ἐπὶ τέλους τὸ μαρτυριό της; Μὰ ἂν ἡ ταραχή της κ' ἡ λύπη της δὲν ἔφτανε μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου δὲ θὰ ἔνοιωθε ὁ Τζέϊμς τὴν εὐτυχία τῆς συμφιλιώσεως ὅπως τὴν ἤθελε αὐτός.

— Εἶνε ἡ τελευταία μου λέξις, Ἔλλεν! ἀπάντησε. Τόσο τὸ χειρότερο.

Ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, ἑτοιμαζότανε ν' ἀφήσῃ τὸ ἀκουστικὸ καὶ νὰ ντυθῇ.

Ἡ Ἔλλεν τὸν ξαναφώναξε:

— Ἐμπρός! Ἐμπρός Κάνε μου τὴ χάρι νὰ μείνῃς στὸ τηλέφωνο... Ὦ! λίγα λεπτὰ μόνο!... Καὶ ἄκου! ...αὐτὸ ποὺ θὰ κούσῃς θὰ σὲ κάνει ν' ἀποφασίσῃς νὰ ξαναγυρίσῃς σπίτι σου...

Μιὰ ἐκπυροσκρότησις ἀκούστηκε ἄξαφνα καὶ σχεδὸν συγχρόνως αὐτὸς ὁ παραπονευτικὸς ἀποχαιρετισμός:

— Πεθαίνω, Τζέϊμς! Δὲ θᾶρθῃς νὰ μοῦ κλείσῃς τὰ μάτια;

René Maizeroy

ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

Εἶνε ἀξιοπερίεργον ἀπὸ ποῦ ἤντλησεν ὁ Γάλλος σοφὸς Ἐρριώ, ὁ ζήσας κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, τὰ δεδόμενα τοῦ περιέργου ὑπολογισμοῦ τὸν ὁποῖον κάμνει περὶ τοῦ ἀναστήματος καὶ τῶν ἄλλων σωματικῶν διαστάσεων τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας! Εἰς τὸ ἀξιοσημείωτον βιβλίο του, «ὁ ἐκφυλισμὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους», τὸ δημοσιευθὲν κατὰ τὸ 1718, ὁ ἀκαδημαϊκὸς αὐτὸς πληροφορεῖ σοβαρῶς τοὺς ἀναγνώστας, ὅτι ὁ Ἀδὰμ ἦτο 123 ποδῶν ὕψους, ἐνῷ ἡ παρήκοος συμβία του 118 πόδων ἀπὸ τοῦ πέλματος τῶν ποδῶν της μέχρι τοῦ τριχωτοῦ διαδήματος της κεφαλῆς. Ναί μέν, ὅσοι ἀνέγνωσαν ἐν ἐκτάσει περὶ Γαλμουδικῆς φιλογογίας, ἢ καὶ τὰς περὶ πατριαρχῶν καὶ προφητῶν φήμας τοῦ Βάριν Γούλδ, ἐνθυμοῦνται τὰς θαυμασίας ἱστορίας, τὰς ὁποίας τὰ βιβλία αὐτὰ διηγοῦνται περὶ τοῦ πώς ἦτο καμωμένος ὁ Ἀδάμ, περὶ τοῦ γιγαντιαίου ἀναστήματός του, καὶ πώς, μετὰ τὴν πτῶσίν, τὸ ἀνάστημά του ἐμειώθη κατὰ πολὺ ὑπὸ τοῦ ὀργισθέντος Δημιουργοῦ. Τὸ Ταλμοὺδ λέγει τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ ὕψους τοῦ σώματος τοῦ Ἀδάμ: «Ἦτο τόσον ὑψηλὸς ὥστε ἵστατο μὲ τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐφσότου ὁ Θεὸς κατεσμίκρυνεν αὐτὸν κάτω ὁπόταν ἔπεσε». Ὁ ραββῖνος Ἰουδὴς λέγει ὅτι ὅταν κατεκλίνετο ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ σῶμά του ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἐκάλυπτεν. Ἄλλος Ταλμουδικὸς μῦθος λέγει: Διὰ νὰ κρίνῃς πόσον μακρὺς ἦτο, ὑπολόγισε ὅτι τὸ σῶμά του ἐξηπλοῦτο ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς γῆς. Οἱ ἄγγελοι κατεπλάγησαν ὑπὸ θαυμασμοῦ ὅταν εἶδον τὸ γιγαντιαῖον τοῦτο ἀνθρώπινον ὄν, καὶ ἔκλιναν ἐνώπιόν του κράζοντες: «Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος!...» Τότε ὁ Θεὸς ἐμίκρυνε τὸ ἀνάστημά του, ἀποκόψας μεγάλα τεμάχια σαρκός. Ὅλα αὐτὰ εἶνε παράλογα ἑβραϊκὰ μυθολογήματα, ἀλλὰ ποῦ εὗρεν ὁ Ἐρριὼ τοὺς ἀριθμούς του διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν 123 ποδῶν; Ἢ μήπως ἤθελε τοὐλάχιστον νὰ εἴπῃ δακτύλους, τοὐτέστι δώδεδα πόδας καὶ τρεῖς δακτύλους;

ΤΑ ΒΟΥΝΑ ΠΟΥ ΚΟΥΝΙΩΝΤΑΙ

Ἡ δυστυχὴς Ἰαπωνία εἶνε ἡ χώρα κατὰ τῆς ὁποίας ἔχουν συνωμόσει κυριολεκτικῶς ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως. Σὰ νὰ μὴ τῆς ἔφταναν οἱ σεισμοὶ ἄρχισαν νὰ σημειοῦνται καὶ ὁλισθήσεις ὁλοκλήρων βουνῶν.

Ὅπως γράφουν οἱ Ἀγγλικὲς ἐφημερίδες, ἀρκετοὶ κάτοικοι ἐτάφησαν πρό τινος εἰς τὰ προάστεια τοῦ Τόκιο ἐκ τῆς ὁλισθήσεως ἑνὸς βουνοῦ, προκληθείσης συνεπείᾳ κατακλυσμιαίων βροχῶν· ἀπὸ τὶς βροχὲς αὐτὲς κατεκλύσθησαν ἀπὸ νερὰ 7500 σπίτια τοῦ Τόκιο καὶ τῶν περιχώρων του, ἐπειδὴ δὲ οἱ βροχὲς ἐξακολουθοῦν ὑπάρχουν φόβοι μεγάλων καθιζήσεων.